

megnyerni a csak akkor ájtott szerbet, de már pár év múlva, amikorra a szerb már megismerte a reakciós Bécs hazugságait, csalia ígéreteit, — a szerb Péro, a szegedi felkelő állott szerb, tót, román és főleg magyar felkelő parasztok élére, urak, birtokosok és németek ellen.

Mindezt esikkasztotta a régi történelem iskolás tankönyve. És ezért van szükség új tankönyvre, igaz tankönyvre, igaz tudományra. Mert a tudomány is csak addig tudomány, amíg az igaz, való élettel jár körölte.

És ezért van szükség új irodalmi tankönyvre. Hogy értsük és élvezzük a virágénekeket és Balassát, Zrinyit és Bacsányit, Petőfit és Aranyt, Madáchot és Komjátit, Adyt és Józsefet, meg Háy Gyulát is, de ugyanúgy értsük és élvezzük Zmajt és Jaksity Gyurát, Kocsityot és Krlezsát, Csopityot és Davicsot és a nagy-nagy élvezetes és értékes népdalokat, meg a parasztköltőket is: hívják őket Miskinának, vagy Veresnek és Illyésnek.

Ezért van szükség új magyar tankönyvekre.

H I T

Irta: Gyólai István

Hít. Egy rövid szó, melyben semmi tárgyi, vagy anyagi, kézzel fogható nincs. E szó lényege inkább fogalom, elmélet. Mégis mennyi minden épült, vagy pusztult el az emberiség évezredek történelme folyamán a hit hatása alatt. Hány egyént, családot, közösséget és államot emelt föl, vagy züllesztett szét a kitartó, vagy ingadozó hit.

Mi a hit?

A hitet társadalmi életünkben többféle változatban ismerjük. Pld. a vallási fogalmakat, dogmákat is a hit névvel jelölik meg. Azonban a hit nemcsak ezt a szerepet tölti be az ember életében. A hit egyeseknek, vagy közösségeknek célkitűzéseit szolgálja és így lehet szabadon választott, — a meggyőződés — vagy rákényszerített.

Nézzük meg a vallásokat.

Mi adott a vallásnak alapot és mi erősítette őket évszázadokon át? A hívőkbe beleplántált hit, amely az idők folyamán második természetükké vált. Mit kellett hinniük a hívőknek? Hogy minden időben, ami, ahogyan van, annak úgy kell lennie, mert ezt bizonyos ember- és természetfeletti erők így határozták. Egyszóval hinni és nem gondolkodni. Mit kellett cselekedniük a hívőknek a kényszer hit folytán? Termelni, építeni, vagy rabolni, pusztítani, aszerint, hogy a hatalmon levők, a mindenkori isten kiválasztottai, hogyan kívánták. De mindenekelőtt másoknak és mások érdekében. S ha megundorodott a pusztulástól, vértől — mádkozhatott. És ezzel a hittel csúszott át az emberiség a tőkés kizsákmányolóok karmaiba.

Mert mit tettek az elvakult náci hordák és csatlósai? Hamis hittel állattá nevelték őket és amerre jártak nyomukat a legembertelenebb pusztítás nyomai jelezték. És az igazság hívőinek sok évtizedébe kerül, amíg csak a pusztulásokat eltüntetik.

És most, annyi sok megpróbáltatás után, mit csinász munkás testvérem? Elkezdte talán önállóan gondolkodni? Erős lett a hited? És hiszed-e, vallod-e, amikor a romokat a megmaradt hulladék anyagból építed újjá, hogy a magadét, a saját jövődet építed? S ha visszatérsz a múltba csomósodk-e bened az elszántság, hogy minden erőddel megakadályozd annak visszatéré-

sét? Ápolod-e a testvéri szeretetet és megértést? Üldözöd-e a faji gyűlöletet, annyi rossznak a szülőanyját? Híszed-e, hogy már épül a fokozatos jólét, az egész emberiség közös jóléte? Híszel-e abban, amit látsz, amiről személyesen meggyőződhetisz? Sokan vannak, akik nem hisznek semmiben és ami a legnagyobb baj, még önmagukban sem.

Mert nem tanultak, nem volt szabad még önállóan gondolkodniok sem. És most, amikor nagyon kellene, idegen forrásokból merítik a mérgező hitet. Azért teszik föl minden feleletre az újabbnál újabb kérdéseket, a kételkedés, fitymálás, lebecsülés kérdéseit. Mert csak akkor tudtak ezek az örök kétkedők és gáncsoskodók hinni, amikor nyakukon volt a hóhér csizmája. Akkor remélkedve hittek a fölszabadulásban. De ma amikor érdek a cselekvés és a szeretetnek kellene közösnek lennie, amikor nem a csizma rúg, hanem a testvéri kéz hív, akkor egyszerre hitetlenek teszik magukat.

A fölszabadító Vörös Hadsereg bevonulásakor összeomlott az a belenevelt hit, hogy azok emberevők, akiknek semmi sem szent. Örültek és dicsőítették őket. Most amikor itt van minden lehetőség, hogy tovább fejlődjünk az igazi szabadság országában és könnyebben, mint az előttünk járók, mert azok útját vér öntözte, a mi utunkat pedig főbbára, mások áldozatainak köszönhetjük, csak dolgoznunk kell, egyszerre elpárolgott belőlük a hit.

És ezért van az, hogy még ki sem nyitják az iroda ajtaját, máris palacsintává lapul hónok alatt a sapka és akkorát hajolnak az igazgató »úr« előtt, mintha gerincük se lenne. (Vagy talán nincs is?) De ugyanakkor késhegyre szedik a szakszervezet minden ténykedését és úton-útfélen rágalmazzák legjobb barátaikat. És mondanak akkorákat, hogy a levegő is elpirul körülöttük. És azt hiszik, hogy ez az építő bíráló. Pedig csak csupa rágalom és gáncsvetés. Uszítanak és gyávák. Az irodában, az értekezleteken, közgyűléseken a leghátsó sarokba húzódszkodnak és bután hallgatnak.

Ide vezették őket a tévhitek.

Most pedig próbáljuk megismerni mi az igaz hit és hogy cselekednek az igaz hitet hívők és vallók?

A kishitűség mindig a hamisra meszelt multból merít. A mi multunk dicső.

Dolgozó testvérem! Ha a multa gondolsz, gondold a nemzetközi gondolat megteremtőire, Marxra és a többiekre, az ismert és ismeretlen hősök ezreire, akik nyomorban étek, haltak és mégis hittek. Hittek és bizva az igazság eljövételében, hittel, a hit szavával az aikaikon haltak meg. Gondold a szemeid előtt elhurcolt vértanúkra, akiknek a kötél már kezdte kioltani az életét, de a hitet nem. Mert utolsó szavuk is a jövőé volt. A jövő szabadságáé!

Gondold a Szabad Jugoszlávia rádióra, amely három éven át mutatta az utat. S a legsötétebb időkben is hirdette, hogy ha minden összeomlik és az lesz a szabadság ára, akkor is megmarad a föld, a szabad haza és a jövőbe vetett, megingathatatlan hit. És új életet teremtünk hazánkban a romok fölött.

Gondold a mitrovicai fegyházra, ahol szabadságharcosok raboskodtak. A megszállás után, már a halál jegyesei. És akik körmükkel, szerszám nélkül, kiásták és fúrták magukat a szabadságra, a napvilágra. Miért? Hogy a csendes elmúlás helyett üldözött vadakká váljanak? Nem! Ők hittek a fölszabadulásban. Előre látták és elhozták ezt a hitet nekünk is. Ott vannak most az élünkön és ha ingadozol, rájuk tekints!

A történelem tudósai bebizonyították, hogy a fejlődés akadályt nem ismerve megy a maga útján előre és mindig csak előre. A végső gátakat úgrásszerűen rombolja szét.

Ezt az ugrást éltük és éljük most mi is. És itt vagyunk áhított jövőnk küszöbén. És nekünk hinnünk kell emberré válásunk megdönthetetlen valóságában. Ez már valóság és nem álom többé. A fejlődés nagyot lendült és mi az első osztályból a közbeesők átugrásával a felsőbe kerültünk. Emberevő icnevadak közül egyszerre békeszerető emberek közé. És ha már itt vagyunk, ne hátráljunk mi sem. Fejlődjünk. Hozzuk be az elmulasztottakat, tanuljunk, dolgozzunk és higgyünk. De nem vakon, hanem a tények erejéből építsük föl hitünket a meggyőződést.

DEMOKRÁCIA VAGY REVIZIO

Írta: Dr. Hok Rezső

Az első és második világháború közötti Magyarország bel- és külpolitikájának tengelyében a revizionizmus, mint a trianoni határok kiigazítására irányuló társadalmi-politikai mozgalom állott. Ez a revizionizmus a trianoni szerződést igazságtalannak nyilvánította és történelmi igazságszolgáltatást követelt. A történelmi igazságszolgáltatás abban állott volna, hogy visszaállítják az u. n. »ezeréves határokat« (melyek korántsem ezerévesek) és a »szent korona«, illetőleg a magyar hűbér urak fennhatósága alá hajtának ismét mintegy millió szlovákot és ruszint, millió román, millió horvátot és millió szerbet, melyek a monarchia széthullásával felszabadultak és nemzeti államaik határai közé kerültek.

Ennek a revizionizmusnak a szülőanyja és legfőbb hordozója a magyar hűbéres nagybirtokos osztály és a nagyipari, illetőleg bank-tőke voltak. A magyar urak Szlovákiában, a Ruszinföldön, Erdélyben és ut a Vajdaságban és Horvátországban több százezer holdra menő földbirtokot vesztek el. A hűbéres méltóságok abba ugyan még belenyugodtak volna, hogy birtokaik a határokon túl vannak, abba azonban már sehogysem tudtak belenyugodni, hogy birtokaikat a világháborút követő forradalmi megmozdulások hatása alatt az utódállamok földreform céljaira kisajátították. Ezt a veszteséget helyrehozni csak egyféleképpen lehetett: visszacsatolni Magyarországhoz az elvesztett területeket és hatálytalanítani a földosztást.

Nem kevesebb érdek fűzte az ipari és bank-tőkét is a revizióhoz. Az a magyar ipar ugyanis, amely a trianoni szerződéssel megvont határokon belül maradt az új határokkal elvesztette egyrészt piacának, másrészt nyersanyagforrásainak nagy részét. Hasonló veszteség érte a bank-tőkét is, mely sok százezer betéteszt veszített el és a tőkekülhelyezés busás hasznot hozó lehetőségeit.

Mi sem természetesebb, hogy a magyar ipar és bankintézetek hű fegyvertársaként állottak oda a grófok, bárók, püspökök és a többi nagybirtokosok mellé, hogy együttesen hozzák tető alá a trianoni békeszerződések reviziójának ügyét. Az is természetes, hogy a határrevizióhoz fűződő érdekeiket nemzeti érdekeknek tüntették fel. A földesurak és részvényesek a magyar nemzet, a magyar nép nevében követelték a határkiigazítást, jóllehet egyesegyedül az ő zsebükről volt szó.

A magyar uralkodó osztályok, hogy a kifogó lólábat memmel jobban elrejtésük, hatalmas anyagi eszközök felhasználásával (lehetőleg az államkassza fekete alapjaiból, tehát végeredményben az adófizető tömegek pénzéből) és az egész állami és társadalmi gépezet bekapcsolásával fekorbácsolták, de egyben sovíniszta viszályra fordították a tömegek nemzeti érzését és irredenta jelszavak alatt a szomszéd nemzetek népei ellen uszították őket